

rører privates Underholdspligt og saa den fundamentale Bestemmelse med Hensyn til Reglerne om Erhvervelse af Forsørgelsesret. Denne grundlæggende Forskel mellem den 1-aarige og den 5-aarige Erhvervelsesfrist er jo ogsaa blevet berørt af den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (P. Mortensen), og paa dette afgørende Punkt indfører jo det foreliggende Lovforslag Ensartethed for hele Landet. Derfor kan vi ogsaa fra vor Side hilse det med ubetinget Tilslutning. Saa vidt jeg ved, er det andet Punkt, den højtærede Indenrigsminister nævnte, de privates Underholdspligt, allerede i den forløbne Tid, vistnok ved Begyndelsen af Aaret 1922, bragt ind under ensartede Forhold for hele Landets Vedkommende, og der er derfor ingen Grund til at dvæle nærmere ved dette Forhold. Jeg tør ikke sige, hvorvidt hele den Fremgangsmaade, der blev valgt i 1920, var den rette, om det ikke i nogen Grad drejede sig om en efter ikke ganske klare Begreber foretagen Blanding af dansk og tysk Ret, men hvorom alting er, dette er nu Historie, og der er ingen Grund til at gaa dybere i Enkeltheder her. Jeg skal paa mit Partis Vegne medgive det foreliggende Forslag min anbefaling i Haab om, at det meget hurtigt maa kunne føres gennem dette høje Ting.

Nis Nissen: Det foreliggende Lovforslag er et Led i Bestræbelserne for at skaffe ensartede Forhold i de sønderjydske Landsdele og det øvrige Land, og det er Bestræbelser, som maa hilses med Glæde. Det er ikke ønskeligt, at en Særlovgivning opretholdes, naar det ikke er absolut nødvendigt. Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, er de sønderjydske Repræsentanter her jo enige om, at de kan tiltræde det, og jeg kan ogsaa paa mit Partis Vegne tilsige det vor Støtte. Jeg finder ingen Grund til i dette Forhold, hvor vi alle er enige, at gaa nærmere i Enkeltheder.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 237 af 12. Juni 1922 om Værgeraadsforsorg m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 239).

Sagen sættes til Forhandling.

Socialministeren (*Borgbjerg*): Man har i de senere Aar følt det som en Mangel ved Værgeraadsløven af 1922 og Børnetilsynsløven af 1923, at der ikke var tilstrækkelig Myndighed til at gribe ind overfor uheldige Forhold. Efter den hidtil gældende Lovgivning er det jo saaledes, at man kan oprette et Børnehjem af en saadan Art, at det ikke hører til dem, der skal anerkendes ifølge Værgeraadsforsorgslovens Kapitel III. Man kan oprette et saadant Børnehjem blot mod at anmelde det til det stedlige Værgeraad, men hvis et saadant Børnehjem ikke fyldestgør hygiejniske eller andre Krav, er der ingen, der har Myndighed til at gribe ind eller til at kræve det nedlagt. Følgen deraf er, at medens det efter Børnetilsynsløven af 1923 er saaledes, at der skal Plejetilladelse til at have et Plejebarn — en saadan Tilladelse ydes til at have et eller højst 2 Børn —, er der intet til Hinder for, at en Person, ja, endogsaa en Person, hvem man har nægtet Plejetilladelse, kan oprette et Børnehjem og derved tage, man har et Eksempel paa lige op til 10 Børn. Det er disse Mangler, som nærværende Lovforslag sigter paa at afhjælpe under almindelig Tilslutning fra de børnesagsinteresserede i hele Landet — ærede Medlemmer vil i Landstingsudvalgets Betænkning kunne finde Vidnesbyrd derom.

§ 1 gaar ud paa, at det fremtidig skal være saadan, at intet Hjem kan oprettes uden Tilladelse fra det stedlige Værgeraad, der indberetter Tilladelsen til Overinspektionen, saa er der igen Appelret til Ministeren, og dernæst kan Ministeren efter Indstilling fra Overinspektionen og det stedlige Værgeraad foranledige, at et saadant Hjem nedlægges. Herved søger man at afhjælpe de omtalte Mangler.

Man mente saa, at naar man skred til en Ændring i Værgeraadsløven, vilde det være naturligt samtidig at benytte Lejligheden til at ændre et Udtryk, som, allerede da Loven blev vedtaget, vakte nogen Misstemning, og som senere har vakt mere og mere Misstemning i børnesagsinteresserede Kredse. Det er Udtrykket: „sædeligt fordærvede Børn“. Alle, der kender lidt til Børnesagen, alle, der har deltaget i Børnesagsmøder, ved, at man synes ikke om dette Udtryk. Det er alt for stærkt, det sætter ligesom et særligt Stempel paa de paagældende Hjem, det er for juridisk, det smager lidt for meget af den gamle Tid, da Børneforsorgen var underlagt Justitsministeriet og var et Led i vor Strafferetspleje. Man har ønsket et heldigere